

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Garrulitas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

nam pariter excludi. Quod si, quod raro accidit, geminos vel mares, vel utramque foeminam gigni contigerit, caelibem utrumque vitam agere, conjugatorum vero, si alterum moriatur, marem cum nulla unquam alia Cornice copulari, neque etiam semel viduata foemina marem unquam amplius quærit usque dum vivit: sed ut apud Maronem est, *Sola in sicca secum spatatur arena.* Unde fit, et Ægyptiorum disciplina, ut in Cornicem unam tantum incidentes, inauspicatum esse mortales putent: quod Ælianus etiam tradit, viduato scilicet animali obviam facti, ac perinde caelibem solitariamque, hoc est, tristem ac necessariis desitutam adminiculis, vitam degendam esse. Hinc etiam Zozes apud Hesiodum, ubi Poeta uxorem auspicato ducendam monet, *Si, ait interpres is, Cornices duas observaveris.* Sunt qui avem hanc inauspicatam omnino putent garrulitatis: a quibusdam autem inpendio laudatur.

MARITALIS COPULA. CAP. XXVII.

Cornix pro nuptiis.

ET eodem quidem argumento, iisdemque Cornicibus geminis congressum maritalis copulae legitimum indicabant, quod ajunt, eas ita invicem copulari, quemadmodum homines naturali more junguntur. Hinc illud, quod ore eas coire vulgus arbitratur. Præterea omnia, quæ corvinam speciem habent, raro coire solent, identidemque sacrum matrimonii fœdus nulla labefacti periculantia, vel improboris lasciviae nequitia debet, uti multos legimus, non nisi liberorum quærendorum causa conjungi solitos, a conceptu sibi temperasse: qui quidem modus & tenor & forbie ac honeste servatus in causa fuit, ut per Cornices duas nuptiarum fieret hieroglyphicum.

CONCORDIA. CAP. XXVIII.

Cornix clamor in nuptialibus festis antiquus.

CATERUM, qui in nullo unquam vitæ colore ac statu concordia magis expetitur, quam in maritali commercio, Cornix hinc ipsa concordia symbolum habetur; ideoque vulgo Græci, ut Hori interpres Philippus observavit, nuptialibus festis *ἐκκορηκοράνη* clamitare consueverunt, cum tamen ignorarent, ex instituto veteri Cornicem in nuptiis omine auspiciatissimo nominari solitam. Animadvertendum autem in Græcica illa succlamatione aliquid desiderari, videndumque apud Æschylum, Danaidibus, ita scribi, *ὄν κορέσις τε, καὶ κοράσις, καὶ τὰ βίη ἐκκορέϊ* pro *κοράσις κοράσις*. Nonnulli vero dicunt hortandi modo enunciandum, *ἐκκορέϊ κοράσις κοράσις* quod nescio quid esse volebant, quod cantilatum verecundiam iis, qui liberis operam dabant, auferret, quæ si quis uberiorius declarari cupiat, ad commentaria Pindari se conferat, in Pythiis, ode tertia. Sed ut ad concordia hieroglyphicum revertamur: alitis hujus simulacrum sæpe vidimus in Faustina Augustæ nummis, cum inscriptione, *CONCORDIA*. Eoque nimirum Juvenalis respexit, cum veterem concordiam dixit nido increpitare, quamvis superiore ætate fuerunt, qui Ciconiam ad hoc signari abstracti sunt: sed enim, quam in numis conspeximus, nihil habet quod ad Ciconia effigiem referri possit.

Satyrus I.

CORONA URBS. CAP. XXIX.

Corona urbis Messeniorum in Peloponneso.

CORNIX vero in manu Palladis, cujus simulacrum aheneum sub dio Coronæ visebatur, civitatis ipsius & nomen, & nominis causam significabat. Ait enim Pausanias, Coronem civitatem in hoc eo nomine nuncupatam fuisse, quod in fundamentis, dum urbs ea in Peloponneso conderetur, abibena Cornix inventa fuerit, ea vero *κοράνη* Græce nimirum est.

GARRULITAS. CAP. XXX.

SED esto, fuerit Cornicis simulacrum in manu Palladis in clara admodum Peloponensi civitate, longe secus Athenis, ubi Cornices ad arcem Palladis non advolabant, de quo Lucretii sunt carmina in hunc modum:

Lib. 6. de nat. rer.

*Est & Atbanis in montibus, arcis in ipso
Vertice, Palladis ad templum Tritonidos alma,
Quo nunquam pennis appellunt corpora mucæ
Cornices, non cum fumant altaria donis;*

*Usque adeo fugitant non iras Palladis arces,
Pervigili causa, Grajū ut cecidere Poeta,
Sed natura loci hoc opus efficit ipsa sua vi.*

Natal. Com. lib. 4. c. 5. Sat. 5.

Ex Græcorum igitur ipsorum sententia, abjecta repulsaque Cornix a Pallade est, utpote quæ meditationum pervigilio infesta sit, & mentis agitationem interpellat obturbetque garrulitate sua, cujus est hieroglyphicum. Inde autem & Cornicari verbum, quo utitur Persius:

Nihil

Nescio quid tecum græve cornicaris, inepte.

A Id Græce κωμίζεις, de garrientibus.

TABELLARIII FIDES. CAP. XXXI.

S Edenim, ea quæ ad Crocodilorum urbem supra sepulchrum quoddam Cornix in columna sublata erat, fidelem operam in tabellario munere præstitam indicabat: hujusmodi enim honos & sepulchri & columnæ habitus est olim Cornici à Marrhe Ægyptiorum rege, quod munus id diligenter obivisset, quo volandum, aut ubi sistendum, summa docilitate producta. Sepulchrum id visebatur ad paludem Myridis appellatum.

PROSPERITAS VITÆ. CAP. XXXII.

Iustum vitæ spatium ab homine feliciter decursum, Ægyptii sacerdotes hieroglyphice tunc intelligendum proponebant, cum Cornicem vita functum figurarent. Vivere enim Cornices, multos dicuntur in annos: & Lucretius, Cornicum secla vetusta dixit. Compertum vero est ex alitis hujus vivacitate, carnes etiam ejus in cibum sumptas, non tantum ad diuturniorem vitam conferre, verum etiã in longissimis morbis, & carnes esse, & nidum contritum illinere utilissimum. Quod autem tradiderunt Ægyptii centum eas annos superare, animadvertendum est, annos, de quibus sacerdotes illi mentionem faciunt, quadriennes esse singulos, ratione à Sotheos ortu supputata: quatenus scilicet superantibus unoquoque anno solari horis sex, integer demum dies unus, qui apud nos intercalaris habetur, apud illos integrum & perfectum annum absolvit. Quare qui annos eas fere quingentos vivere dixerunt, haud ita multum diversi abeunt ab Ægyptiis. Neque me præterit, Aristotelem arbitratum, nullum animal hominẽ diutius vivere præter Elephantum: quod si ad hujus ætatis spatia referamus, brevissima admodum erit vivaciorum animalium vita. Cæterum Ægyptiorum traditioni subscribunt plerique authores minime contemnendi, acceptissimumque illud apud omnes dictum, Cornice vivacior: ut non temere mihi videatur Hesiodus scripsisse:

ὄντια τῶν ζῴων ἡρώτα ἐκέρυζα κορώνη ἀνδρῶν ἡρώτα.

Lib. 5. Quot annos vivat Cornix.

Citatur à Plutarcho. Περὶ τῶν ζῴων ἀρετῶν.

Ter tria secla hominis transmittit garrula cornix. Quatuor at pervigil cornicis temporis certus. Multum senescens cornicem.

C Et reliqua de animalium ætatibus ex gravissimis authoribus exploratissima. Quem secutus Plutarchus eo opusculo, quo bruta etiam ratione uti disserit, ὡν ἐκάστης, Φησὶ, ἂν ὀπισθεν ἀπὸ τῶν, ἔκ ὀλίγου χρόνον, ἀλλὰ ὄντια χρῆσται ἡρώτα ἀνθρώπων, quarũ uniuscujusq; vir si occuberit, non breve temporis spatium, sed novem hominum ætates vidua permaneat. Theon tamẽ in Arati carmine ἐνεα γηγ. κορώνη non pro novem ætatibus, sed pro multis accipiendum censet, esseque tantundem ac si πελὺ γηγ. κορώνη dixisset: eam enim esse novenarii numeri vim, ut pro multitudine accipiatur, de quo etiam in caudam Scorpii disputatum à nobis est, super Nicandri versu. Quinque itidem ætates hominum Cornicem vivere legas apud Aristophanem. Psalmodographus autem intra octoginta annos plurimum ætatem hominis conclusit, quæ summa in Cornice esset quadringentorum annorum. Atqui receptum est apud nostros ex Divinis Hebræorum literis, aliquos noningentos circiter annos pervixisse, qui, ut etiam ad veterem Ægyptiorum rationem supputentur, quadrimensibus annis ad calculum reductis, ut nonnulli accipiunt, erunt omnino anni rationis nostræ multo plures, quam nunc vivitur. Sed ut sacra mista faciamus, quorum fides à Theologis absque controversia est accipienda, nonne Seras adhuc populos supra CCC. annos vivere prædicant? Quare si fides rerum scriptoribus adhibeatur, nihil hic diversum ab aliis allatum ab Aristotele fatendum erit: si modo is nullum animal hominẽ diutius vivere professus est. Sed fuerit varia annorum ratio pro locorum & gentium institutis, dummodo uno aauthorum omnium consensu Cornix vivacissima reperiatur.

Cicero pro Muræna. Et pro Flacco. Macro. lib. Saturni. in D. Hiero. 2. adversus Rufinum.

JUVENILIS SAGACITAS SENILI EXPERIENTIÆ

PRÆPOSITA.

CAP. XXXIII.

Illud ad hanc materiam facit, quod hujus vivacitatis ergo proverbium factum ajuunt, Cornicis oculo confingere, quo Cicero, Macrobius, & D. etiam Hieronymus usi sunt, volentes antiquitati vel

Proverb. 1. tuncque applicatio.

subla-